

[Indenrigsministeren.]

Det siger sig selv, at jeg ikke paa nogen Maade kan blande mig i de indre Stridigheder, der maatte være mellem Partierne paa Københavns Raadhus i denne Anledning. Men det, jeg gerne vilde understrege med disse sidste Bemærkninger, er, at det er Indenrigsministeriets Pligt som Tilsynsmyndighed for Kommunerne at paase, at Kommunerne ikke gennem driftsmæssigt Underskud kommer ud i Uføre, og dette Tilsyn har Indenrigsministeriet Pligt til at bestride paa ganske ensartet Maade over for Landets forskellige Kommuner. Det er i Henhold til disse almindelige Synspunkter, jeg har tilladt mig at forelægge dette Lovforslag, der giver Københavns Kommune den samme Ret, som Landets Købstadkommuner har i Forvejen uden ny Lovhjemmel.

Baade det ærede Medlem Hr. Stensballe og de ærede Medlemmer Hr. Halfdan Hendriksen og Hr. Lannung omtalte dernæst de store Henlæggelser, som havde fundet Sted — navnlig blev det i det ærede Medlem Hr. Stensballes Opfattelse til disse betydelige Henlæggelser, der havde fundet Sted i de senere Aar. Ja, man kan selvfølgelig strides paa Raadhuset om, hvorvidt en Del af Henlæggelserne fra sidste Aar burde tilbageføres til Driftsbudgettet — det skal jeg slet ikke blande mig i —, men det er min Pligt at gøre det høje Landsting opmærksom paa, at en saadan Tilstand paa dette Omraade, som det ærede Medlem Hr. Stensballe syntes at formode der var, slet ikke eksisterer. Der er i de sidste 8 Aar af Københavns Kommune henlagt til Udvidelsesfonden i alt ca. 70 Mill. Kr., men der er i de samme Aar tilbageført fra Udvidelsesfonden ca. 84 Mill. Kr.; med andre Ord, der er paa dette Omraade et Minus i Forhold til Kapitalbudgettet paa 14 Mill. Kr. Det er jo for saa vidt alvorligt, og jeg har for min Del ogsaa tilladt mig for tre Aar siden at henlede Københavns Kommunes Opmærksomhed paa dette Forhold, og det er selvfølgelig et Spørgsmaal, der ikke kan afgøres i Relation til det enkelte Aar, om man skal tilbageføre 2 Mill. Kr. Men som Helhed er Situationen slet ikke den, som det ærede Medlem Hr. Stensballe syntes at formode.

Jeg maa saa maaske med Henblik paa det ærede Medlem Hr. Halfdan Hendriksens Udtalelse: at efter den Anskuelse, der herskede i hans Gruppe paa Raadhuset, vilde det være muligt at undgaa denne forøgede Skat, gøre den Bemærkning, at selvfølgelig vilde man kunne undgaa den, det er klart. Men hvordan vil man kunne undgaa den?

Det har det ærede Medlems Partis Ordfører i Folketinget meget klart gjort op. Det maa ske paa en af tre Maader eller paa alle tre Maader: ved at opspise Kapitalformuen, ved Laan eller ved at lade være med at betale de Luftværnsudgifter, som det ærede Medlems Parti har været med til at kræve. Ja, det kan man gøre, men jeg vil dog med det samme sige, at hvad enten man benytter en af Vejene: Opspising af Kapital eller Laan eller at lade være med at betale, eller man benytter alle Vejene, vil jeg ikke betegne det som Udtryk for nogen særlig genial Kommunalpolitik; det er en Politik, som er ret let at hitte paa, men det er ogsaa en Politik, som i hvert Tilfælde ikke holder i ret mange Aar.

I denne Forbindelse omtalte de ærede Medlemmer Hr. Lannung og Hr. Halfdan Hendriksen Spørgsmaalet om Statens Andel i de civile Luftværnsudgifter; de ønskede begge, at Staten skulde bære en betydelig større Del, end det nu er fastslaaet at den skal, og det undrer jeg mig slet ikke over. Jeg vil antage, at hvis man kunde samle alle Kommunalbestyrelsesmedlemmer fra samtlige Landets Byer, vilde man kunne faa vedtaget enstemmigt af dem, at Staten skulde bære nogle flere af disse Udgifter. Det er en menneskelig Betragtning hos Kommunernes Repræsentanter, som der ikke er noget at sige til. Men jeg synes, jeg er berettiget til at henvise til, at i Sammenligning med Forholdene i andre Lande kan man ikke hævde, at der i Danmark paalægges Kommunerne en uforholdsmæssig Andel af Udgifterne til det civile Luftværn. Der er andre Lande i Europa, hvor en betydelig større Del af disse Udgifter lægges paa Kommunerne. Nu er jo i øvrigt disse Forhandlinger ført til Ende i god Forstaaelse mellem Kommunalbestyrelsesrepræsentanter og Indenrigsministeriet, og saa synes jeg, man skulde lade det hvile.

Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Halfdan Hendriksen, at det er meget let at kræve Penge ind til Luftværnsudgifter og at kræve Udgifter afholdt paa mange forskellige Omraader og saa, naar Regningen foreligger, nægte at betale og henvise til, at det er noget, Eftertiden kan betale, hvorfor skal vi betale det nu? Jeg tror, det er meget sundere, at Befolkningen simpelt hen gør sig klart, at Udgifter, som man fra alle Sider er enedes om, er Udgifter, som Befolkningen maa være klar over vil komme til at tynges. Det er, for at bruge et forslidt Udtryk, Menneskepenge, der skal udredes, og saa kan det ikke nytte at stikke Hovedet i Busken, naar Reg-